

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0289/2013

23.9.2013

ZALECENIE

w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Armenii o readmisji osób przebywających nielegalnie
(05859/2013 – C7-0113/2013 – 2012/0332(NLE))

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

Sprawozdawczyni: Edit Bauer

Objaśnienie używanych znaków

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza (pierwsze czytanie)
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza (drugie czytanie)
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza (trzecie czytanie)

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu.)

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	5
UZASADNIENIE	6
OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH	8
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	11

PROJEKT REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Armenii o readmisji osób przebywających nielegalnie (05859/2013 – C7-0113/2013 – 2012/0332(NLE))

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (05859/2013),
 - uwzględniając projekt umowy pomiędzy Unią Europejską a Republiką Armenii o readmisji osób przebywających nielegalnie (05860/2013),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 79 ust. 3 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0113/2013),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0289/2013),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Armenii.

UZASADNIENIE

Zgodnie z Traktatem o Unii Europejskiej „działania Unii na arenie międzynarodowej oparte są na zasadach, które leżą u podstaw jej utworzenia, rozwoju i rozszerzenia oraz które zamierza wspierać na świecie”. Zobowiązanie to należy wypełniać poprzez tworzenie i rozwijanie partnerstw z krajami trzecimi, z głównym akcentem na poszerzenie obszaru demokracji, praworządności i dobrego zarządzania. Po rozszerzeniach z lat 2004 i 2007 granice zewnętrzne UE uległy zmianie i pojawiła się wyraźna potrzeba zacieśnienia stosunków z nowymi krajami ościennymi.

W związku z tym bardzo istotnym narzędziem były umowy o partnerstwie i współpracy, za pomocą których jeszcze przed wspomnianymi falami rozszerzenia zaczęto regulować wzajemne stosunki między UE a niektórymi krajami trzecimi. Od końca lat 90. Unia Europejska zawarła 10 umów o partnerstwie i współpracy – w tym umowę z Armenią, w mocy od dnia 31 maja 1999 r. Umowa ta przewiduje ramy współpracy w szeregu dziedzin, w tym zawiera artykuł (art. 72) dotyczący nielegalnej imigracji, zgodnie z którym obie strony zgadzają się na współpracę w celu zapobiegania nielegalnej imigracji i jej kontrolowania, a także na readmisję wszystkich swoich obywateli nielegalnie przebywających na terytorium drugiej strony umowy.

Wprowadzenie europejskiej polityki sąsiedztwa było jasnym sygnałem wysłanym w kierunku nowych krajów ościennych, również Kaukazu Południowego, które obecnie, po rozszerzeniu, znalazły się o wiele bliżej granic UE. Objęcie Armenii, Azerbejdżanu i Gruzji europejską polityką sąsiedztwa zakładało również, że partnerzy ci pragną zacieśnić współpracę ustanowioną w umowach o partnerstwie i współpracy. Nowy plan działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa dla Armenii otworzył nowe perspektywy partnerstwa, obejmujące nawiązanie dialogu na tematy związane z przemieszczaniem się osób, w tym na temat polityki w zakresie readmisji i wiz. Na tym etapie cel ograniczał się jednak do wymiany informacji w sprawach wizowych, ponieważ dostosowanie procedur do standardów europejskich wymagało wiele pracy.

Utworzenie Partnerstwa Wschodniego jest uznawane za istotny etap, nadający szczególny wymiar europejskiej polityce sąsiedztwa. Ambicją tych nowych ram jest przyspieszenie dalszej integracji gospodarczej i politycznej między UE a Armenią, Azerbejdżanem, Białorusią, Gruzją, Mołdawią i Ukrainą.

W dniu 19 grudnia 2011 r. Rada oficjalnie upoważniła Komisję do podjęcia negocjacji w sprawie umowy o readmisji między Unią Europejską a Armenią; umowę tę podpisano ostatecznie w dniu 19 kwietnia 2013 r., jednak do jej wejścia w życie potrzebna jest zgoda Parlamentu Europejskiego. UE zawarła już umowy o readmisji z dziewięcioma krajami spoza UE. Co do krajów Kaukazu Południowego – umowę taką zawarto jak na razie tylko z Gruzją, jednak toczą się już negocjacje z Azerbejdżanem.

We wspólnej deklaracji w sprawie partnerstwa na rzecz mobilności między UE a Armenią z dnia 27 października 2011 r. strony postanowiły ustanowić partnerstwo na rzecz mobilności, na zasadzie wzajemności, w celu lepszego zarządzania migracją legalną i zarobkową, w tym migracją cyrkulacyjną i czasową.

Zgadając się z opinią Komisji Europejskiej i Rady, sprawozdawczyni jest przekonana, że po serii rund negocjacyjnych Armenia jest obecnie gotowa do zawarcia umowy.

Aby zrównoważyć umowę o ułatwieniach wizowych, potrzebne są też skuteczne środki mające na celu zapobieganie nielegalnym przepływom migracyjnym i ich kontrolowanie. Już umowa o partnerstwie i współpracy zawierała artykuł dotyczący readmisji, w którym obie strony zgodziły się na readmisję wszystkich swoich obywateli nielegalnie przebywających na terytorium drugiej strony umowy. Celem niedawno wynegocjowanej umowy o readmisji jest ustanowienie, na zasadzie wzajemności, szybkich i skutecznych procedur ustalania tożsamości wspomnianych osób oraz sprawnej organizacji ich bezpiecznego powrotu.

Zawarcie umów o readmisji i o liberalizacji systemu wizowego jest bardzo ważnym krokiem we wzajemnych stosunkach Armenii i UE. Potrzeba jednak dalszej integracji. W rezolucji z dnia 20 maja 2010 r. dotyczącej strategii UE dla Kaukazu Południowego Parlament Europejski wezwał też UE do większej aktywności w regionie Kaukazu Południowego. Obecnie strony negocjują inny, podwyższony poziom integracji w postaci układu o stowarzyszeniu, który umożliwi zacieśnienie współpracy między Armenią a Unią Europejską.

Co do zawarcia umowy o readmisji:

- sprawozdawczyni z zadowoleniem przyjmuje i aprobuje zawarcie tej umowy, która ułatwi głównie mobilność obywateli, co jest istotne z punktu widzenia rozwijania kontaktów międzyludzkich;
- sprawozdawczyni wzywa Komisję do monitorowania wdrażania obu umów w celu identyfikacji potencjalnie uciążliwych przepisów, które powinny zostać poprawione z myślą o pełnym wykorzystaniu zalet uproszczonego systemu wizowego;
- sprawozdawczyni wzywa Komisję do wzmożenia wysiłków negocjacyjnych dotyczących zawarcia analogicznych umów z Azerbejdżanem, ostatnim krajem w regionie Kaukazu Południowego, z którym nie zawarto takich umów;
- ponadto sprawozdawczyni wzywa Radę, Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, aby w negocjacjach stale podkreślały zalecenia zawarte w rezolucji PE z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie negocjacji dotyczących układu o stowarzyszeniu między UE a Armenią.

27.6.2013

OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH

dla Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy między Unią Europejską a Republiką Armenii o readmisji osób przebywających nielegalnie (05859/2013 – C7-0113/2013 – 2012/0332(NLE))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Tomasz Piotr Poręba

ZWIĘZŁE UZASADNIENIE

W komunikacie dotyczącym wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa z dnia 4 grudnia 2006 r.¹ Komisja zaleciła podjęcie negocjacji w sprawie readmisji i ułatwień wizowych z krajami uczestniczącymi w europejskiej polityce sąsiedztwa. Według uzgodnionego w grudniu 2005 r. na szczeblu Komitetu Stałych Przedstawicieli (COREPER) wspólnego podejścia w sprawie wypracowania polityki UE dotyczącej ułatwień wizowych w przypadku braku umowy o readmisji umowa o ułatwieniach wizowych nie zostałaby zawarta.

We wspólnej deklaracji ustanawiającej Partnerstwo Wschodnie, przyjętej na szczycie w Pradze w dniu 7 maja 2009 r., podkreślono znaczenie wspierania mobilności obywateli w bezpiecznych warunkach za pośrednictwem umów dotyczących ułatwień wizowych i readmisji. Ustanowiła ona liberalizację polityki wizowej jako długoterminowy cel, któremu musi towarzyszyć poprawa warunków bezpieczeństwa w celu zwalczania przestępczości transgranicznej i nielegalnej migracji. Na szczycie w Warszawie we wrześniu 2011 r. ponownie potwierdzono te cele, a także podkreślono w szczególności, że cele dalszej współpracy i koordynacji powinny obejmować zapobieganie nielegalnej migracji i zwalczanie jej, dążenie do zapewnienia bezpiecznych warunków migracji w ramach dobrego zarządzania nią, jak i mobilność oraz zintegrowane zarządzanie granicami.

Zaproponowana decyzja uwzględni i odzwierciedla istniejące ramy współpracy z Armenią, w szczególności umowę o partnerstwie i współpracy, która weszła w życie w 1999 r., plan działania uzgodniony między UE a Armenią w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa i przyjęty w listopadzie 2006 r., oświadczenia ze szczytu Partnerstwa Wschodniego oraz toczące się negocjacje w sprawie układu o stowarzyszeniu między UE a Armenią.

Formalny mandat dotyczący negocjacji w sprawie umowy o readmisji z Armenią przyjęto

¹ COM(2006)0726.

w dniu 19 grudnia 2011 r. Negocjacje rozpoczęły się w lutym 2012 r., a uzgodniony tekst parafowano 18 października 2012 r.

Wniosek dotyczący decyzji o zawarciu umowy zawiera szereg standardowych elementów włączanych do umów o readmisji, zawieranych między UE a krajami trzecimi. Obowiązki w zakresie readmisji opierają się na zasadzie wzajemności i dotyczą obywateli państw członkowskich, obywateli krajów trzecich i bezpaństwowców, a także ustalają warunki niezbędne do zaistnienia obowiązku readmisji tych dwóch ostatnich kategorii. Umowa zawiera ustalenia dotyczące jej praktycznego stosowania, w tym powołania wspólnego komitetu ds. readmisji, warunków wymaganych do przyspieszenia procedury, klauzule dotyczące kosztów, ochrony danych i związku z innymi zobowiązaniami międzynarodowymi. Umowa dotyczy obszaru Armenii i UE z wyłączeniem Irlandii, Danii i Zjednoczonego Królestwa.

Umowa zawiera klauzulę, w której potwierdza się, że będzie ona stosowana w sposób zapewniający poszanowanie praw człowieka oraz przestrzeganie obowiązków i zakresu odpowiedzialności stron, wynikających z właściwych instrumentów międzynarodowych mających do nich zastosowanie.

Armenia ratyfikowała szereg odnośnych konwencji międzynarodowych, w tym konwencję genewską z 1951 r. dotyczącą statusu uchodźców oraz protokół z 1967 r. Jest członkiem Rady Europy i Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie. Armenia jest krajem partnerskim w ramach Partnerstwa Wschodniego, które opiera się na przywiązaniu do zasad prawa międzynarodowego i podstawowych wartości, w tym zasady poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, zaś negocjacje w sprawie nowego udoskonalonego układu o stowarzyszeniu między UE i Armenią podjęto w dniu 15 lipca 2010 r. Ponadto w grudniu 2009 r. UE i Armenia podjęły dialog w sprawie praw człowieka. Do dnia dzisiejszego odbyły się cztery jego rundy.

Z uwagi na powyższe elementy sprawozdawca komisji opiniodawczej uważa, że w Armenii istnieją wystarczająco solidne ramy zapewniające poszanowanie praw osób, których dotyczy umowa. Umowa o readmisji powinna zostać zawarta w przewidzianym terminie i wejść w życie w tym samym czasie co umowa o ułatwieniach wizowych, gdyż obie umowy są ze sobą powiązane.

Komisja Spraw Zagranicznych zwraca się do Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, jako komisji przedmiotowo właściwej, o zalecenie Parlamentowi wydania zgody.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	27.6.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 28 - : 1 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Bastiaan Belder, Michael Gahler, Ana Gomes, Anna Ibrisagic, Liisa Jaakonsaari, Anneli Jäätteenmäki, Jelko Kacin, Tunne Kelam, Eduard Kukan, Alexander Graf Lambsdorff, Marusya Lyubcheva, Ria Oomen-Ruijten, Bernd Posselt, Hans-Gert Pöttering, Tokia Saïfi, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Nikolaos Salavrakos, Marek Siwiec, Charles Tannock, Eleni Theoharous, Geoffrey Van Orden, Boris Zala
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Antonio López-Istúriz White, Marietje Schaake, Traian Ungureanu, Ivo Vajgl, Janusz Władysław Zemke
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Leonidas Donskis, Danuta Jazłowiecka, Gabriel Mato Adrover

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	18.9.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 38 - : 8 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jan Philipp Albrecht, Roberta Angelilli, Edit Bauer, Rita Borsellino, Emine Bozkurt, Arkadiusz Tomasz Bratkowski, Salvatore Caronna, Philip Claeys, Carlos Coelho, Ioan Enciu, Cornelia Ernst, Tanja Fajon, Hélène Flautre, Kinga Gál, Kinga Göncz, Sylvie Guillaume, Ágnes Hankiss, Anna Hedh, Salvatore Iacolino, Sophia in 't Veld, Livia Járóka, Timothy Kirkhope, Juan Fernando López Aguilar, Svetoslav Hristov Malinov, Clemente Mastella, Véronique Mathieu Houillon, Claude Moraes, Georgios Papanikolaou, Carmen Romero López, Judith Sargentini, Birgit Sippel, Csaba Sógor, Renate Sommer, Rui Tavares, Nils Torvalds, Wim van de Camp, Axel Voss, Renate Weber, Josef Weidenholzer, Tatjana Ždanoka, Auke Zijlstra
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Alexander Alvaro, Cornelis de Jong, Marian-Jean Marinescu, Salvador Sedó i Alabart, Janusz Wojciechowski
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Nuno Teixeira